

Χάτσικο: Η αληθινή ιστορία ενός σκύλου

Ο Χάτσικο (Hachikō), ήταν ένας λευκός σκύλος της ιαπωνικής φυλής «Ακίτα» και έγινε διάσημος για την αξιοθαύμαστη αφοσίωσή του στον κύριό του, ακόμα κι όταν αυτός πέθανε, λαμβάνοντας έτσι και το προσωνύμιο «ο πιστός Χάτσικο». Το όνομά του προέρχεται από τις λέξεις «χάτσι» (hachi), που στα ιαπωνικά σημαίνει «οκτώ», και αναφερόταν στη σειρά της γέννησής του και από το «κο» (ko), που σημαίνει «πρίγκιπας» ή «δούκας» (σημαίνει κυριολεκτικά: Ο όγδοος ευοίωνος πρίγκιπας).

Τον Ιανουάριο του 1924, ο Χιντεσάμπουρο Ουένο, ένας καθηγητής στο πανεπιστήμιο του Τόκιο, υιοθετεί ένα λευκό κουτάβι «Ακίτα», ηλικίας δύο περίπου μηνών το οποίο ονομάζει Χάτσικο. Ο καθηγητής ζούσε μοναχικά στα περίχωρα του Τόκιο και μεγάλωσε τον Χάτσικο σαν πραγματικό φίλο και σύντροφο. Ήταν πραγματικά αχώριστοι και καθημερινά περπατούσαν μαζί μέχρι τον σιδηροδρομικό σταθμό της Σιμπούγια (Shibuya), όπου ο καθηγητής έπαιρνε το τρένο για να πάει στο πανεπιστήμιο. Ο Χάτσικο πήγαινε κατόπιν σπίτι, αλλά το απόγευμα ξαναγύριζε στον σταθμό, όπου περίμενε την επιστροφή του κυρίου του. Τον Μάιο του 1925 ο Χάτσικο συνόδευσε, όπως πάντα, τον καθηγητή στον σταθμό του τρένου και γύρισε σπίτι. Ο καθηγητής όμως δεν εμφανίστηκε ποτέ ξανά στον σταθμό, γιατί κατά την διάρκεια μιας διάλεξης στο πανεπιστήμιο έπαθε καρδιακή προσβολή και πέθανε.

Μετά από τον θάνατο του καθηγητή, ο Χάτσικο δόθηκε σε σπίτια συγγενών του καθηγητή, αλλά καθημερινά δραπετεύε επιστρέφοντας στο παλιό του σπίτι. Κάθε βράδυ, την ίδια ώρα που περίμενε τον καθηγητή στον σταθμό ήτανε εκεί, περιμένοντας να δει τον φίλο του να κατεβαίνει από το τρένο για να τον συνοδεύσει σπίτι ...

Η μόνιμη παραμονή του στον σταθμό του τρένου προσέλκυσε με τον καιρό, την προσοχή των επιβατών. Πολλοί από τους ανθρώπους που σύχναζαν στον σιδηροδρομικό σταθμό της Σιμπούγια και έβλεπαν τον Χάτσικο και τον καθηγητή μαζί κάθε μέρα, έφερναν

στον Χάτσικο τρόφιμα για να τρώει κατά τη διάρκεια της αναμονής του. Το 1928, ο νέος υπεύθυνος του σταθμού συμπάθησε τον σκύλο και φρόντιζε να έχει πάντα τροφή και νερό. Του έφτιαξε ακόμη και χώρο σε μια από τις αποθήκες του σταθμού, ώστε να έχει ένα μέρος να κοιμάται. Ο σκύλος εμφανιζότανε στην πλατφόρμα του τρένου, μόνο την ώρα που ερχότανε το τρένο με το οποίο συνήθιζε να επιστρέφει ο καθηγητής και περίμενε. Τις υπόλοιπες ώρες περιφερόταν στον σταθμό, ξεκουραζόταν στην αποθήκη, ή επέστρεφε στο παλιό σπίτι του καθηγητή.

Το 1925, ένας μαθητής του καθηγητή Ουένο, ο οποίος ήταν ειδικός στα σκυλιά «Ακίτα», αναγνώρισε τον μεγαλόσωμο σκύλο. Παρατήρησε δε, πως ο Χάτσικο περίμενε στον σταθμό κοιτάζοντας τα τρένα μέχρι να βγει και ο τελευταίος επιβάτης και ρωτώντας τους περαστικούς και τους θαμώνες του σταθμού οι οποίοι τον τάζαν, έμαθε για τον λόγο της αναμονής του. Λίγο καιρό μετά, δημοσίευσε μια εργασία για τα «Ακίτα», την μεγαλύτερη από τις επτά ιαπωνικές φυλές τύπου «Σπίτζ» (Spitz), η οποία αριθμούσε τότε μόνο τριάντα καθαρόαιμα σκυλιά. Ένα από αυτά ήταν και ο Χάτσικο. Ο μαθητής αυτός ερχόταν συχνά στον σταθμό για να δει τον Χάτσικο και έγραψε πολυάριθμα άρθρα σε τοπικές εφημερίδες, εξυμνώντας την αφοσίωση του λευκού «Ακίτα». Ένα από αυτά τα άρθρα δημοσιεύτηκε σε μια εφημερίδα ευρείας κυκλοφορίας και ο Χάτσικο γίνεται σύντομα διάσημος. Οι Ιάπωνες εντυπωσιάζονται, ενώ γονείς και δάσκαλοι χρησιμοποιούν τον Χάτσικο σαν παράδειγμα ύψιστης αφοσίωσης και πίστης στην οικογένεια.

Τελικά, ο Χάτσικο χαρακτηρίστηκε σαν ζωντανός θρύλος και ένας διάσημος γλύπτης φιλοτέχνησε, τον Απρίλιο του 1934, ένα μπρούτζινο άγαλμα που τον απεικονίζει καθιστό, να περιμένει το αφεντικό του. Το άγαλμα αυτό τοποθετήθηκε σε μια έξοδο του σταθμού της Σιμπούγια, ενώ στα αποκαλυπτήρια ήταν παρών και ο ίδιος ο...Χάτσικο. Η ιστορία του έγινε η αιτία της αναθέρμανσης του ενδιαφέροντος των Ιαπώνων για τους σκύλους «Ακίτα», τους οποίους περιγράφουν ως «θαρραλέους σαν σαμουράι αλλά συνάμα τρυφερούς

σαν γατάκια, με μεταξένια καρδιά αλλά και αλύγιστους σαν ατσάλι».

Ο Χάτσικο ξαναγύριζε στον σταθμό, περιμένοντας στο ίδιο σημείο τον κύριό του κάθε μέρα, για τα επόμενα χρόνια και μέχρι το τέλος της ζωής του...

Στις 8 Μαρτίου 1935, περαστικοί βρήκαν τον Χάτσικο πεθαμένο, σε ηλικία 11 ετών, σε ένα δρομάκι κοντά στον σταθμό της Σιμπούγια. Όταν το νέο του θανάτου του έγινε γνωστό, ο σταθμός και το άγαλμά του κυριολεκτικά κατακλύστηκαν από κόσμο και λουλούδια. Τα αίτια του θανάτου του έγιναν αφορμή για πολλές συζητήσεις και διαδόσεις. Αρχικά, είχαν βρεί στο στομάχι του τέσσερα γιακιτόρι (σουβλάκια ιαπωνικού τύπου) αλλά απέκλεισαν την πιθανότητα θανάτου του από αυτά, αφού δεν βρήκαν αποδείξεις πως τα ξύλινα σουβλάκια έβλαψαν το στομάχι του. Ακόμη, ανακάλυψαν πως ο Χάτσικο είχε φιλαρίαση, μία ασθένεια που προκαλείται από παράσιτα αν ο σκύλος δεν λαμβάνει προληπτική αντιπαρασιτική αγωγή. Μόλις τον Μάρτιο του 2011, επιστήμονες ανακάλυψαν πως ο κύριος λόγος θανάτου του ήταν ο καρκίνος ο οποίος ήταν σε προχωρημένο (τελικό) στάδιο και είχε εξαπλωθεί από τους πνεύμονες μέχρι την καρδιά του. Τα όργανα του Χάτσικο διατηρούνται στη φορμόλη στο ερευνητικό κέντρο του Πανεπιστημίου του Τόκιο δίπλα σε μία προτομή του ιδιοκτήτη του.

Ο Χάτσικο αποτέλεσε το αντικείμενο της ταινίας «Χάτσικο μονογκατάρι» του 1987 (Hachikō monogatari, «Το παραμύθι του Χάτσικο»), σε σκηνοθεσία του Σεϊγίρο Κογιάμα (Seijirō Koyama), η οποία είπε την ιστορία της ζωής του, από τη γέννησή μέχρι τον θάνατό του και τελειώνει με μία φανταστική σκηνή, όπου γίνεται η πνευματική συνάντηση με τον κύριό του. Τον Αύγουστο του 2009 κυκλοφόρησε και η αμερικανική ταινία, με τίτλο «Χάτσικο: Η ιστορία ενός σκύλου» (Hachi: A dog's tale), με πρωταγωνιστή τον Ρίτσαρντ Γκίρ (Richard Gere).

Στο ακριβές σημείο όπου ο Χάτσικο περίμενε τον κύριό του έχουν τοποθετηθεί τέσσερις μπρούτζινες πατούσες σκύλου και ένα κείμενο στα ιαπωνικά που αναφέρεται στην αφοσίωσή του. Η είσοδος του σταθμού της Σιμπούγια όπου βρίσκεται το άγαλμά του ονομάζεται «Χάτσικο γκούτσι» («Η είσοδος του Χάτσικο») και αποτελεί δημοφιλές σημείο συνάντησης για εκατομμύρια Ιάπωνες. Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος ανάγκασε στην ανακύκλωση του αγάλματος. Μετά τον πόλεμο ο Χάτσικο δεν ξεχάστηκε. Το 1948 ο γιος του καλλιτέχνη, που φιλοτέχνησε το πρώτο άγαλμα, έκανε και το δεύτερο. Ένα όμοιο μπρούτζινο άγαλμα τοποθετήθηκε και στο Οντάτε, γενέτειρα του Χάτσικο, αλλά και στην είσοδο του μουσείου Ακίτα της περιοχής. Από τότε, ο πιστός Χάτσικο αποτελεί εθνικό σύμβολο αφοσίωσης για το ιαπωνικό έθνος. Κάθε χρόνο στις 8 Απριλίου πραγματοποιείται μια σεμνή τελετή στον σταθμό της Σιμπούγια και εκατοντάδες Ιάπωνες έρχονται για να τιμήσουν την μνήμη του και την θρυλική αφοσίωση που έδειξε σε όλη του την ζωή.

Σήμερα, ο Χάτσικο βρίσκεται βαλσαμωμένος στο Εθνικό Μουσείο Φυσικής Ιστορίας και Επιστημών του Τόκιο.

Πηγές

flowmagazine.gr | el.wikipedia.org | adespoto.gr | readnsee.ucoz.com | happydogsworld.com